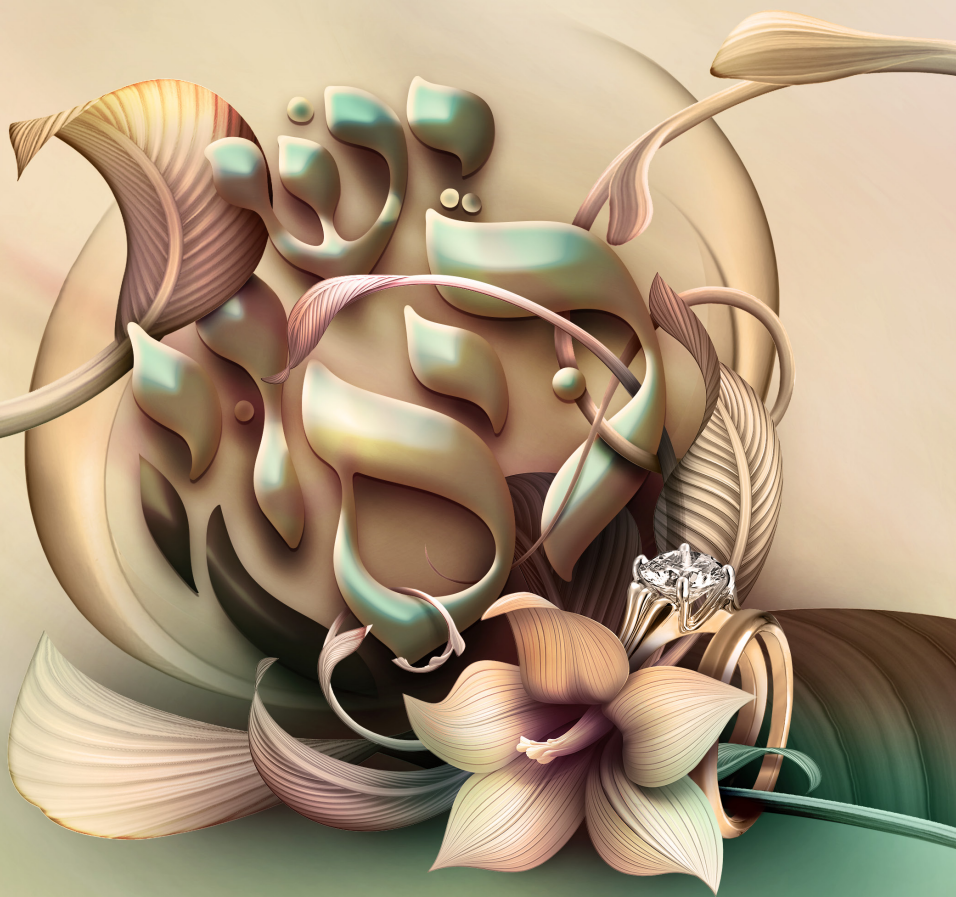

יש כיסוי ♦ מגזין חיזוק והארה

♦ בעידוד גדולי הדור שליט"א ♦

טעם מצוות כיסוי הראש

טעם המצווה: להוסיף צניעות ושמירה לאשה הנשואה, כלומר, להצניע ולהסתיר מעיני זרים את הנוי והיופי המתווסף לה ע"י השער.

כמובא ב: רמב"ם (אסרוב סא, יז), שולחן ערוך (אה"ע כ"א-ב), מגיד משנה (אסרוב כ"א-א),

תרומת הדשן (סימן יז), זוהר הקדוש (ויצא קמ"ח), גמרא (ברכות כ"ד).

ולא כמו רבים הסוברים שטעם מצוות כיסוי הראש הוא להבחין בין פנויה לנשואה, אכן זו מעלה נפלאה, אך לא הטעם העיקרי.

יש לשאול, אם כן, מדוע פנויה פטורה מכיסוי ראש? כמה באורים נאמרו בענין ונביא אחד מהם:

כיוון שאשה נשואה היא אשת איש לכך צריכה הגנה ושמירה יותר מן הפנויה.

יש שלושה סוגי פריעת ראש, וכולם נאסרו על הנשואה, ואלו הם:

1. שער מגולה
 2. שער סתור-מתפור, אינו יציב, ועלול להתנופף ע"י תנועות הראש ומשב הרוח.
 3. שער ארוך.
- כל אופן של פריעת ראש הוא פריצות, אולם שער נאה או מבריק יש בו פריצות חמורה יותר.

לדברי הזוהר הקדוש יש להיזהר גם מגילויי שיערה אחת (נשא קכ"ו, מתורגם):

"אמר רבי חזקיה, טרוף הדעת יבוא על הבעל המניח לאשתו שיתראה משערות ראשה לחוץ. והוא אחד מדרכי הצניעות שצריכה האשה לנהוג גם בביתה. ואשה המוציאה משערות ראשה לחוץ כדי להתקשט בו, גורמת עניות לבית, וגורמת לבניה שלא יהיו חשובים בדור, וגורמת שתשרה רוח טומאה בבית. מי גרם לכל זה, השער ההוא שמתגלה מראשה לחוץ. ואם בבית חמור כך, כל שכן בשוק, וכל שכן חציפות אחרת".

קהילות הנוהגות להסתפר, זכותן עצומה שאינן באות לידי מכשול, וח"ו אין להקל בעניין זה, כך נהגו בדורות עברו.

ולא לו שלא נהגו מעולם בקהילתם להסתפר, כמה עצות פרקטיות:

1. ניתן להקשות את השערות העלולות לצאת ע"י ג'ל לעיצוב שיער או התזת ספריי.
2. ניתן להשיג בחנויות סרט קטיפה למניעת החלקה, המחובר לכובע בסיס מטריקו האוסף את השער בצורה מושלמת, או לתפור פס קטיפה בתחתית הכיסוי, או לתפור סיכות של פאה במטפחת באזור האוזניים והמצח, או מטפחת בסיס קטיפה - פטנט ייחודי - 054-8475574.

(מעובד עפ"י ספר "הלבוש כהלכתו", פרק י"ז)

אחות יקרה

אבא. מבקשות לעשות מקום ל"ושכנתי בתוכם".

מקום ביום יום. מקום על הספה. בין סיר לצלחת. בהספקים ובקלחת. ובעיקר: מקום בלב. **בראש**. במעשה, בדיבור ובמחשבה.

לכן את עדיין מחזיקה במגזין שלך. מחזיקה חזק בחבל. לא רוצה לשמוט את הסיכוי היקר הזה, תמצית הרצונות החבויים.

תדעי לך, אחותי, שגם אני, יחד איתך, מפנה מקום בליבי למשהו שהדחקנו כבר שנים.

בואי נכין מקום לרצון האמיתי של הבורא, שגם אם עדיין לא יקרה משהו גדול למעשה, גם אם השינוי עוד רחוק וחלומי מדי, כבר יהיה לו משכן ופינה במחשבות, בתפילות, ברצון העדין שמתרקם ברגעים קדושים של אם בישראל.

באומץ, בעוז וברוח טהרה נעשה זאת. נפנה מקום בליבנו לרצון ה' האמיתי, המקורי. נחתור להתקדם לשם יותר מאי פעם. במעשים ובשינויים.

ואם לא למעשה באופן מיידי, כן מקום פנימי ברצון ובשאיפה.

נתפלל יחד על טהרת הלב, על תשוקה להתקרב. על יראת שמיים ועל מים רבים שלא יוכלו לכבות את האהבה...

וביום שיבוא האדון וניגאל, נאמר לפניו: בריותיך אנחנו. לך קיווינו כל היום. לעשות רצונך אלוקי חפצתי.

כי עזה כמוות אהבה... רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה.

אני מצוירת לי את דמותך כשאת עולה הביתה עם המגזין בידייך. מסוקרנת ומחכה למשהו מרענן.

עוברת ל'מצב בית', מתיישבת על הספה (או על הכביסה שעליה) עם כוס מים (לא הייתה לך סבלנות להמתין לקומקום).

אאץ'. 'עוד פעם צניעות! אני כל כך מותשת מהיום יום. לא מצאתם איפה לחכות לי בסיבוב?' רגע, חכי. אנחנו באותו צד ממש. מבינה אותך עד העומק.

את עייפות היום יום. את המרוץ המסחרר בגלות המתמשכת. ההמתנה ל... למה, בעצם?

אפשר רגע לשבת לידך? אני רגילה לשבת על כביסה. חייבת לספר לך על העלון הזה. זה המגזין של כולנו. גם שלך. בדם ובדמעות כתבנו, שרבטנו, מחקנו והדגשנו. המילים האלו נולדו בעזה. כי עזה כמוות אהבה...

מחשבות שהבליחו בעקבות המלחמה. התעוזה הזאת, להיכנס קרקעית לעומק הסוגיה ולמצוא את תוכה רצוף אהבה. נשמת ישראל המשתוקקת להסתתר בצל כנפיו.

חיפוש נואש לעשות משהו ממשי. מדויק יותר. צורך לקחת חלק במלחמה. בהגנה על הגדר. בסיכוי האחרון.

אולי את נרתעת: מה הקשר אליי? או שמא נדהמת: מה? ערכתם תצפית ומעקבים על המחשבות הכי כמוסות שלי? לא, אחותי. עתה ידעתי, כי כולנו בנות אותו

באהבה איתנה, באחדות עמוקה,

אחותך

מהקודש פנימה

דברי אדמורי"ם ורבנים בענין חיזוק מצוות כיסוי הראש (מסודר לפי א-ב)

מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל:

"הענין למעשה הוא אם הולכים עם פאה כמו מלפני מאה שנה בוודאי שמותר, אפי' קצת יותר יפה, אבל שלא יהיה בענין כמו שהולכים היום. כל אלה שהולכות היום זה נראה כמו שיער לגמרי, זה ודאי איסור, את זה אף אחד לא התיר. האשה עם שיער של היום זה ממש ערווה, זה נראה כמו שיער ואין שום נפק"מ ואין שום היתר של מי שהתיר פעם את הפאה הנכרית."

(מתוך שיחתו בביהמ"ד תפארת בחורים, ניתן לשמוע את ההקלטה ב: 073-3835300 בשלוחה 6-1)

נ"ק מרן האדמו"ר מבעלזא שליט"א:

כינוס נשות בעלזא בארץ ובעולם תשע"ד

"הגמרא אומרת: בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין - תבלין רפואה, מה התרופה ליצר הרע של הנשים - צניעות..."

ויש להתלבש כמו שמתאים לבת ישראל ולא כמו נשות הרחוב. נשים צריכות ללכת אחרי החתונה בכיסוי ראש וזה דבר פשוט. ע"פ תורה עדיף ללכת עם מטפחת עם חתיכת פריזעט, ואפילו אלו ההולכות עם פאות עדיף שהפאה תהיה מכוסה עם מטפחת או כובע גדול, ולא כמו אלו ששמות סרט על הפאה ואומרות שזה כיסוי. ודאי וודאי שהפאה לא תהיה כמו שיער טבעי ושלא יהיה ארוך כי זה לא בכלל צניעות."

(ניתן לשמוע את ההקלטה בקו מעל הטבע 073-3835300 בשלוחה 6-1)

בתשפ"ג, כאשר רבני 'בנות מלכים' ניגשו להוציא את המדריך לצניעות של נשות בעלזא העוסק בגדרי הכשרות של הפאה והכיסוי, האדמו"ר שליט"א לא נתן הסכמתו לכך מבלי לכתוב שההידור הכי גדול הוא ללבוש מטפחת. וכך נכתב שם: שהמהדרות ביותר הולכות עם מטפחת או פריזט עדין וצנוע.

הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצוק"ל במשא קודש:

"...וכן בענין כיסוי ראש ה"שייטל" המודרני שאין בינו לבין כיסוי ראש ולא כלום. כיסוי ראש זה של האישה צריך להיות באופן צנוע ביותר. בעוונותינו הרבים, בבתי רבים אצל נשים רבות זה נהפך להצגה מודרנית באורכו ובצורתו. והאישה הזאת לא נראית כלל כאשת בן תורה ולא נראית כאישה חרדית אלא כאחת השחקניות מן הרחוב התחתון, ולא כבת ארצנו הקדושה אלא כבת פריז."

בלתי אפשרי שאם בישראל תגדל דורות, אם לא תעשה מה שמיוחס לטבע הקדושה של בת ישראל והוא מטעמי צניעות. אמרו חז"ל שיער באשה ערווה, אבל איזה זיוף הוא זה שמכסים את השערות עם שערות בפאה נכרית, בעוד שמגרה היצרים יותר מהשערות עצמן. איזה זיוף הוא זה. והן ביודעין ואולי גם בלא יודעין חוטאים ומחטיאים את האחרים, מכניסים את הרחוב ואת הסביבה ללאו החמור של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם."

(ניתן לשמוע את ההקלטה בקו מעל הטבע 073-3835300 בשלוחה 6-1)

דברי כ"ק מרן האדמו"ר מויזניץ שליט"א:

בעת רעווא דרעוויין שבת שובה תשפ"ג

"...חשבתי מי שזוכר את המהפכה של הפאות מהודו שיש חשש עבודה זרה והרב וואזנר זי"ע אמר שאי אפשר לאסור זאת לציבור אבל גילה שזה לא נחא (רצוי), אלא שילכו עם פאות סינטטיות, ואני אומר לכם שכל אלה שעוברות לפאות סינטטיות - ברכה שיהא להם, יש הרבה פחות ניסיונות של היצר הרע כמו שיש בפאות הטבעיות לאו דווקא הארוכות, אלא בכל מיני אופנות מודרניות, אני אוהז שנשים חרדיות צריכות לעבור לפאות סינטטיות. בשעתו אחרי הסיפור בהודו, הרבה נשים החליפו למטפחות כי לא רצו להיכנס לספקות של עבודה זרה, תבוא עליהם הברכה."

כ"ק מרן האדמו"ר מצאנז שליט"א:

דברי רבינו שליט"א בכנס התעוררות ערב ר"ח ניסן תשנ"ח

"צריך לדעת שיש מחלוקת בין גדולי הפוסקים: יש שאוסרים בכלל פאה נכרית ויש מתירים. אולי רוב גדולי הפוסקים אוסרים, ב"מגן אברהם" ה"דברי חיים" ועוד עשרות עשרות. אבל ראו שקשה לעמוד בזה והתירו, אבל צריך לדעת שכל ההיתר ללכת עם פאה נכרית היא שזה ניכר שזה פאה נכרית ושזה לא שיער."

בעונותינו הרבים, באה הטומאה ומבלבלת, כשכבר בת ישראל כשרה אינה מגלה את שערותיה עושים פאה נכרית שיראה כמו שיער. אין שום פוסק לא בעבר ולא בהווה שיפסוק שמותר ללכת עם פאה נכרית שדומה לשיער.

הטומאה מבלבלת. סינתטי לא מספיק לאשה, צריך טבעי, צריך את השיער עצמו של גויה, של טמאה. כמה קללות יש על השיער הזה, כמה שדים נאחזו בשיער הטמא הזה. זה שיער של בת ישראל???

כואב לי בעומק ליבי שאנשים לא מודעים לכך, וזה ברור שנכשלים רק מחוסר ידיעה. עד היכן הדברים מגיעים, מתמודדים עם פרנסה ושופכים כספים להכניס הביתה שדים.

אני חייב להודיע את התרגשותי הגדולה: רחב לבבי שנשים רבות וכשרות יראות ד' שקבלו על עצמן להסיר את הפאה לגמרי ולכסות את הראש רק במטפחת. זה ברור שזכותן עצומה עד לאין ערוך והן בכלל של מקדשות שם שמים. אי אפשר לכפות על כולן אבל לפחות לדעת את גודל הזכות ולשמוח עם כל בת ישראל שזכתה לכך."

(ההקלטה בקו מעל הטבע 073-3835300 בשלוחה 6-1)

כ"ק האדמו"ר

מליובאוויטש זצוק"ל:

בשנת תשכ"ג נכנסו ביחידות אצל הרבי, בני משפחת נחשון, מחסידי חב"ד, כשעליה כיסוי של מטפחת, באותו זמן נשים רבות הלכו לעבודה וכו' בלי כיסוי ראש כראוי והרבי עורר אז מאוד על לבישת הפאה, שבאותו זמן - של לפני 50 שנה היו עדין כמו מפולין. במהלך היחידות שאלו את הרבי האם זה בסדר שהיא לבושה במטפחת, הרבי ענה להם: **"הלוואי כל הנשים היו מכסות כך את ראשן, אך כיוון שרוב הנשים אינן עומדות בכך - ובפרט שכאן באמריקה נשים אינן שומרות על כיסוי שיער מלא - על כן אני אומר לחבוש פאה (צנועה כנ"ל)".**

(מפי הגב' שרה נחשון תחי')

מקריית ארבע חברון, "הצנע לכת")

מרן הגר"נ קרליץ זצוק"ל:

ט"ז אד"ב תשס"ה

"באתי בזה לחזק ידי הנשים שהתחזקו לכסות ראשן בבגד ממש ולא בכיסוי העשוי משערות, אחרי שנתעוררו שאפשר להיכשל בזה בכמה איסורים, וראויים לברכה והלוואי שירבו כמותן בישראל."

הברכה בדבר הסמוי

דברי ברכה מרבניות הקהילות במיוחד עבור עלון זה

(מלבד ברכת הרבנית קנייבסקי ע"ה (מסודר לפי א-ב, מפאת קוצר הזמן ישנו ייצוג חלקי)

הרבנית מדזיקוב ויזניץ

אליכן בנות ישראל החשובות והצנועות לאויט"א הנני לחזק ידיכן בקבלות שקבלתן על עצמכן בצניעות בכלל ובכיסוי הראש בפרט, דבר זה גורם לחיזוק רב בהליכה בדרכי אבות מתוך גאווה דקדושה.

חזקו ואמצו בנות החיל ויהי ה' עמכם, לגדל דורות ישרים מבורכים כשהוד קדומים חופף עליהם. וכבר אמרו חז"ל: "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים", וכה יעזור ה' להגאל במהרה בימינו גאולת עולם.

גיטל אדלר

תרגום דברי הרבנית מבעלזא תליט"א

נשים חשובות אהובות חסידיות תליט"א אני באה אליכן בבקשה ללבוש פאות קצרות ומכוסות למען הצניעות, ומעריכה ומכבדת מאד את הנשים שחובשות משפחות.

השי"ת יעזור לכן שבזכות זה יקוים מה שנאמר: בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים שלא שינו שמם לשונם ולבושם, ובזכות נשים צדקניות עתידין להיגאל בקרוב ממש. שנזכה לחזות בהדלקת המנורה בבית המקדש ע"י כהן גדול כבר בשנה זו, אמן!

מברכת אתכן מעומק הלב באהבה רבה,

הרבנית שרה בת לאה אסתר מבעלזא

הרבנית מויזניץ תליט"א

הנני בזאת להצטרף בברכה והוקרה לבנות ישראל הכשרות, נשים צדקניות שבזכותן נגאלו אבותינו, שמקבלות על עצמן להקפיד לכסות את ראשן בכיסוי ראש מושלם וצנוע, כיאה וכיאות לנשות ישראל שהצניעות בראש מעיין. כי זאת מורשה היא לנו מאמותינו ששמרו על לבושן ועל דרכי צניעותן אף במחיר של מסירות נפש, ורק בזכות מסירות נפשן בזה, זכינו שיהיה לעמנו קיום בכל הדורות עד עצם היום הזה ועד בכלל, ובזכותן: גם מעתה ועד סוף כל הדורות! גדולה היא גם זכות הצניעות שבזכותה זוכים, כמובא בספרים הק', לזרע קודש, בנים ובנות צדיקים ויראי השם שמאירים את העולם. ברכתי שלוחה בזו מקרב הלב, שהזכות הנשגבה תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב, וכל משאלותיכן יתמלאו לטובה ולברכה, ולהיפקד בכל דבר ישועה ורחמים, ובזכותכן, נשים צדקניות, ניגאל בגאולת עולם במהרה בימינו, אמן!

בכל הכבוד הראוי

חנה הגר מויזניץ

הרבנית מטשערנביל תליט"א

כשאני רואה נשים ממשפחות חשובות עם פאות יפות ומפוארות, אני מלמדת זכות עליהן שכנראה הן חושבות שפאה זה חפץ של מצווה וכתוב "זה קלי ואנווהו" לכן מצוה להדר ביופיה. אבל הטעות היא גדולה מאוד. המצווה שנצטוונו היא מצוות כיסוי הראש - שלא יראה שערה של האישה הנשואה. במהלך הדורות עקב גזרות שונות וירידת הדורות היו רבנים שהתירו פאה בדיעבד, אבל ברור שאסור שהפאה תדמה כשער הראש ותמשוך עין ביופיה. השם יעזור שכל אישה שתתחזק במצוות כיסוי הראש לפי ההלכה ובוודאי מי שתשתדל במצווה מלכתחילה תזכה לכל הברכות. זכות מצוות הצניעות תשפיע עליה שפע רב, ותזכה לבנים צדיקים תלמידי חכמים, בריאות הגוף מתוך הרחבת הדעת ונזכה לגאולה השלמה בקרוב בימינו גאולת עולם.

הרבנית ממכנובקא תליט"א

הרב וואזנר זצוק"ל דיבר באסיפה ואמר על הפאות בכאב שזה כיסוי ראש מזויף. כשירד מהבמה רצתי אחריו ושאלתי: "אז למה לא אוסרים את הפאות?" אמר: "שאין הציבור יכולים לעמוד בו. עדיף שהראש יהיה מכוסה..."

אז מה? אז כל החיים אעשה זיוף לכיסוי שלי? אני אגיע למעלה - איך הצ'ק שלי, יהיה לו כיסוי או לא? יהיה לי משהו על הראש אבל זה צ'ק מזויף, חבל!

אז אחיות יקרות, בואו נחשוב ביחד איזו נחת רוח יש למעלה בשמים כל רגע ורגע שבת ישראל מכסה את ראשה בצורה כשרה, ובזכותנו הרי נושעו ישראל בכל הדורות, ובזכותנו אנו עתידין להוושע. זה קרבן... - זה קרבן, אני יודעת. אבל קרבן שווה!

אבא שלנו אוהב אותנו כל כך, באנה ניתן לו את זה, נכסה את הראש בצורה כשרה וצנועה, כל אחת כפי יכולתה, לעשות נחת רוח בשמים כל רגע ורגע שאנו מכסות את הראש היטב.

אז באנה בנות ישראל הכשרות, בואו נתאמץ ונשקיע מחשבה דבר ראשון סוף מעשה במחשבה תחילה. ואז נראה ברגע שאנחנו עושות את הצעד הנפלא והלא פשוט - עמדנו בנסיון, בדיוק כמו אברהם אבינו בנסיון העקידה. כל נסיון שאנו מתגברות ועומדות בו מצטרף לעשרת הנסיונות שעמד בהם אברהם אבינו ובמיוחד נסיון העקידה הקשה מכולם, שעליו אנו נשענים עד היום הזה ותוקעים בשופר לזכר האיל שעקד אברהם אבינו תחת בנו (אומרים אותו כל בוקר בתפילת שחרית). על מנת לעורר רחמי שמים. וכך אנחנו מוסיפות עוד נדבך ועוד נדבך על המזבח הזה, ואבינו שבשמים אוסף אותן, אז שווה. באנה מיידלעך, בנות ישראל הכשרות והאהובות, ליבי איתכן. מבינה היטב מה זה שיער ומה זו פאה, מבינה מה זו פאה צנועה, ופחות צנועה... גם אני אוהבת יופי. אני אישה כמו כולן. אני אוהבת משהו יפה, אבל הנחת רוח שנעשה לרבש"ע, אין יותר יפה מזה.

אני מאחלת, מברכת בכל לבי, שבזכות זה נראה נחת מהצאצאים שלנו, וביחד בעז"ה - ביחד ננצח. נעמוד בנסיון ונעשה נחת רוח לרבש"ע.

הרבנית בת שבע קנייבסקי ע"ה

(מכתב משנת תשס"ז)

"וראוי לכסות את הראש כמו שרבותינו הצדיקים דרשו מאיתנו, ותבורך מי שלובשת מטפחת".

הרבנית מקרעטשניך תליט"א

רציתי לברך את הנשים הצדקניות שמתחזקות בנושא היקר של כיסוי הראש, ובפרט אותן נשים שעוברות למטפחת שיש לה חן יהודי אמיתי.

ה' יעזור שתתברכנה בכל מילי דמיטב מידו הפתוחה והרחבה, ותזכינה לבנים תלמידי חכמים, עובדי ה' בבריאות ובשמחה. ונזכה כולנו לישועת הכלל והפרט.

הרבנית מצאנז תליט"א

בזכות נשים צדקניות...

בוודאי זכות גדולה היא לנשים הצדקניות המקבלות עליהן קבלות טובות בצניעות בבחינת "מוסיף והולך", במיוחד בעניין כיסוי הראש כפי שהתבטא כ"ק מרן רבינו שליט"א, שכיסוי על הפאה אין הכוונה ל"מזרחי קאפל" (כיפה מזרחית) וכן אורך הפאה לא מעבר לחוליה הראשונה. ובפרט אלה החובשות מטפחת שזה "מהדרין מן המהדרין".

כל חיזוק בצניעות בכל תחום מחזק את החומה המבדילה בינינו לאומות, ומבטלת כל המחיצות החוצצות בינינו לבין אבינו שבשמים.

יהי רצון שתזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות ולשפיע ברכה והצלחה וימלא ה' כל משאלות לבן לטובה אמן.

לדעת כל רז סודך

שו"ת הלכתי מעשי עם תשובות מגדולי הפוסקים שליט"א

תשובת הגאון ר' שמואל אליעזר שטרן שליט"א
מערב בני ברק וחבר ביה"ד של הרב וואזנר זצוק"ל:

האשה חייבת לעשות כרצון בעלה ואין לאימא להביע דעה בנושא זה רק אם חלילה הבת רוצה להקל ראש בענייני צניעות, אז שמע בני מוסר אביך ואמך.

ש. אשה שרוצה להחליף למטפחת והסובבות אותה - אחיותיה או בנותיה וכו' - מתיבשות בכך, האם צריכה להתחשב ברגשותיהן?

תשובת הגאון ר' מנחם מנדל פוקס שליט"א
רב קהילת שומרי החומות ברמות, מו"צ בהעדה"ה, ורב משמרת השלום:

"אין בזה שום סיבה להמנע מכך, ואדרבה, בזכות המסירות וההתחזקות בצניעות ובקדושת ישראל יזכו להשראת השכינה ולהצלחה בכל מעשה ידיהן".

ש. לאחרונה יצא קריאת הקודש מרבני הקהילות בענין חשש עבודה זרה בפאות, מה ניתן לעשות כדי להנצל מחשש זה?

תשובת הגאון ר' שריאל רוזנברג שליט"א
גאב"ד בד"ץ בני ברק:

במטפחת לא קיים החשש, ומי שרוצה בכל אופן פאה שתקח שער סינתטי או שער ישראלי עם השגחה משעת גזירה, וכל חיזוק בצניעות מביא איתו ברכה.

ש. האם אשה שרוצה לנסות למשך תקופה איך היא מסתדרת לחבוש מטפחת, האם זה מחייב אותה להשאר בכך או שבמידה ותרצה תוכל לחזור לפאה כשרה?

תשובת הגאון ר' עקיבא וואזנר שליט"א, נכד מרן בעל השבט הלוי זצוק"ל ודומ"צ העדה החרדית:

ודאי שיכולה לנסות, ותאמר בתחילה שאינה מקבלת כן בנדר ואין רצונה לנהוג כך אלא בפעם הזאת או בתקופה זו ולא לעולם, ובזה אין חשש לחזור וללבוש הקודם מצד שאלת נדרים עד שתחליט. (כמבואר יורה דעה ר"ד, ועיין בית יוסף ולבוש שם). אבל ברור שכל אישה אשר מקבלת על עצמה להתעלות לדרגה גדולה זו תזכה לברכת ה' יתברך בביתה ובמיוחד בנחת וקדושה מיוצאי חלציה, שזה עיקר רצון כל אחד לזכות לדורות ישרים וטהורים יראי ה' ומארי תורה ומידות טובות. אשריכם ישראל! ובאתי על החתום מחכה לישועה עקיבא הלוי וואזנר

ש. האם יש בפאה ענין של מסורת אמהות?

תשובת הגאון ר' שמאי קהת הכהן גרוס שליט"א
דומ"צ בקהילת בעלזא:

כשמעלים בקודש לא שייך העניין של "אל תיטוש תורת אמך". על שרה אמנו נאמר שאברהם אבינו טפל לה בנבואה, האם יתכן דבר כזה? אלא ששרה אמנו זכתה למצוות הצניעות, ומצווה זו זיכתה אותה בדרגה גבוהה של נבואה. כמו שממצרים זכינו להיגאל בזכות נשים צדקניות גם היום תבוא הגאולה בזכות נשים צדקניות המהדרות במצוות הצניעות. ואותן נשים צדקניות צנועות לא תצטרכנה להתבייש להקביל פני משיח, שבצניעותן המושלמת יזכו לקרב את הגאולה.

ש. על אלו הדגשים הלכתיים צריך לשים לב כשזוכים ללכת במטפחת?

תשובת הגאון ר' משה שאול קליין שליט"א, רב שכונת אור החיים ב"ב חבר ביה"ד של הרב וואזנר זצוק"ל:

אישה שמקבלת על עצמה לעבור למטפחת עליה לספר את שערות ראשה כמו שנהגו בדורות עברו. כמובן, שאלה שלא נהגו מעולם בקהילתם להסתפר והולכות עם מטפחת, צריכות להקפיד שלא יראו השערות החוצה. אסיים בברכת הרב וואזנר זצ"ל שכבר בירך את כל הנשים שיחליפו למטפחת לפי כל כללי הצניעות, שיתברכו מן השמיים.

ש. האם מעבר מפאה למטפחת נחשב מבחינה הלכתית להידור, או שאשה שהולכת עם פיאה העונה ב-100% לכל הכללים מהדרת באותה מידה?

תשובת הגאון ר' יצחק משה ארלנגר שליט"א:
אלו שנהגו בקהילתם ללכת בפיאה יש להקפיד מאד על כל פרט ופרט בהלכה וכך זה יהיה בהיתר ע"פ שיטתם. וברור שכשהולכים במטפחת יוצאים ידי חובת כל הפוסקים ולכן זה מהודר יותר. ומי שזוכה ומהדרת ללבוש מטפחת זוכה לילדים טובים ומקודשים, זו מסירות נפש והרבש"ע משלם על כך.

ש. אשה שרוצה להחליף למטפחת, בעלה לא מתנגד לכך אבל אמא שלה לא מסכימה לשינוי, מה מחויבותה מבחינת כיבוד הורים?

אני רשיתי

אני מאד רוצה להתחזק ולעשות שינוי ומכינה את חשיבות הדבר.
מי שמעצב לי את הביטחון כי זהו המעשה הנכון. אלו דווקא
הסובבות אותי. שוב ושוב אני שומעת את הטענה, כי דווקא
הפאה מהווה סמל למבוכות וצניעות, ודאי כמאדובר בפאה
כזו כמו שאני אובשת.
תאבות אלו מחלישות אותי ומונעות ממני לעשות שינוי כל כך גדול
משמעותי אך אינו נכון ונרצה.

תשובה מפי הרבנית גיטה בידרמן תליט"א:

אלק אך חברה יקרה!

ברוכה הבאה למועדון המתלבטות - מתלבטות רק בגלל תגובת הסביבה. שכן את הרי אומרת שברצונך להתחזק ומבינה שזה הנכון לך. בעזרת ה', ההתלבטות הזו תהיה קיימת רק עד המעשה. ברגע שתעשי את השינוי - תקוותי שלהתלבטות לא תהיה יותר מקום. ואני רוצה להתייחס בדבריי ולתת תשובה הולמת לתופעה שסיפרת עליה - גרימת רפיון לזולת כאשר מבקש להתחזק. מנין זה בא? אחת הסיבות שיש חברות מחלישות, זה מכיוון שהן פחדות, פשוט פ-ו-ח-ד-ו-ת. אם יש רבות שמתחזקות, זו שנשארת מאחור חוששת שגם היא תצטרך אולי לעשות את השינוי כדי לא להישאר לבד, והיא באמת אולי עדיין לא מסוגלת, לא בשלה - ולא כל כך משנה איך מתארים את המצב. בקיצור, זה מפחיד אותה. הבנו, לא כועסים עליה שהיא עדיין לא מסוגלת לעשות שינויים, אבל עד לגרימת רפיון? להחליש את מי שרוצה להתחזק בגלל החולשה

שלה, זה דבר מצער ומעורר רחמים. ציינת עוד נקודה שיש מי שמנסה להטיל פגם בשינוי אותו את רוצה לעשות. היא נתפסת לכל מיני פרטים שוליים ומסבירה ומתרצת בק"ן טעמים למה דווקא הבגד הצנוע הוא המושך את העין ולמה בדיוק אותו אסור ללבוש, ומשכנעת אותך שדווקא השינוי יהיה בולט יותר ולכן פחות צנוע... במקום ההודות בכך שלה עדיין קשה להתחזק, היא מנסה להסביר כמה היא צודקת וכמה הצנוע, לטעמה כמובן, אינו צנוע. היא מסבירה לך, שיש בשינוי אותו תעשי, חס ושלום, חילול ה' ועוד מכשולות חמורות, כמובן הכול לפי הצורך שלה להצדיק התנהגות לא ראויה. השווה זאת אחד מגדולי ישראל לאותו בעל חיים שמסמל את הפך הטהרה, אשר מתנשא כנגד הבהמה הטהורה ולועג לה על היותה מעלה גירה. 'הרי אין זה מן הנימוס!...' אך כידוע דווקא פעולה זו היא מסימני הטהרה, ולא על פי דעה כזו או אחרת נקבעת טהרת הבהמה, אלא אך ורק ע"פ תורתנו הקדושה, אשר קבעה סימנים אלו. מה

יש כי שאופה ולצון אעבור אלמפחת אך אני
חוששת מהלארא הפחד ומתאזת הפסיכיקה.
מה ייתן לי כוח כדרך אל הפע?

תשובה מאת הגב' פרידי ויזל פסיכותרפסטית ומטפלת משפחתית:

פונה יקרה!

משאלתך אני מבינה שעברת כבר תהליך משמעותי בו את עצמך גיבשת החלטה. עצם רצונך לעבור למטפחת וודאי עונה לך על השקפת עולמך, ערכים, שאיפות שהינך מחוברת אליהן - אשרייך!

עדיין נמצא שם משהו בפנים שאינו בשל דיו ומקשה עלייך את המעבר. שאלי את עצמך מה חוסם אותי מהמעבר למטפחת על אף שאני יודעת שאני עושה את הצעד הנכון והמיטיב עבורי?

עשויות להיות כמה תשובות, אני אתייחס לשני כיוונים:

1. הבחירה ומשמעותה.

2. ערך עצמי כנתון משמעותי לבחירה.

ובכן, כיצור אנושי, תחושת השייכות חשובה ומשמעותית מאד בעבורנו. חלקנו במידה כזאת או אחרת מופעלים דרכה.

הצורך להיות מוערכים ולשאת חן בעיני זולתנו הוא גורם מאד דומיננטי ומשמעותי בבחירות שלנו.

לכן, בואי ושאלי את עצמך: מה תוכל האימא, החמות, הגיסה, החברה להגיב, ואיך זה בשבילי המשמעות שלא אקבל אישורים לשינוי, למראה החדש? עד כמה זה מפעיל בי את החרדה, המצוקה? (מתוך הנחה שבוודאי יהיו תגובות מעודדות, מעריכות ומחמיאות. כעת אתייחס לתגובות המחלישות).

נסי להרחיב את המרחב האישי שיאפשר לך יותר בחירה, חשוב לי לומר לך שעצם היותנו ברואים בוחרים, מבדיל ומייחד אותנו במין האנושי ומקנה לנו מקום של אחריות בהתנהלות מול הבחירות שלנו מתוך חיבור לעצמנו, כלומר - בחירה מאפשרת לקיחת אחריות והרגשה מיטבית שלא מישוה אחר מנהל את חיי.

צמד המילים "חיבור לעצמי" טומן בתוכו

דל הוא נסיון ההתנשאות והלעג של זו הבהמה ה'מנומסת' ו'הנאורה' להטיל דופי בבהמה הטהורה בכדי לטשטש את פגמי עצמה... ההקבלה היא למי שמנסה להחליש ולומר שדווקא ההנהגה הצנועה אינה צנועה ויש בה פגמים, ובכך מונע מהזולת מלהתקדם במעלה הר בית ה'. ולמסקנה:

סיפר אחד מראשי הישיבות המפורסמות בארצות הברית, שהחפץ חיים אמר לו פעם: הנה המשיח מגיע, ואנחנו שנינו צועדים יחד לקראתו. והנה אנו מגיעים לשערי בית המקדש. ואמר לך המשיח: "עצור! אינך רשאי להמשיך הלאה, אל תוך הקודש פנימה". ואליי הוא פונה ואומר: "ישראל מאיר, בבקשה, היכנס פנימה". שהרי אני כהן. והמשיח הח"ח והסביר: וכי למה כך? אלא מכיוון שאבות אבותיי לפני יותר משלושת אלפים שנה, כשהכריז משה רבנו: "מי לה' אלי!", סבי שהוא משבט לוי נענה לקול הקריאה ובא למשה רבנו. כמו שכתוב: "ויאספו אליו כל שבט לוי". ואילו סבא שלך לא נענה לקריאה הזו ולא התקרב אל משה רבנו.

לא לקנטר רצה החפץ חיים, שהרי היה ידוע בזהירות לשונו. אלא כך המשיך ואמר לבן שיחו: "האם הינך יודע מדוע אני אומר לך דברים אלו? כדי שאם תשמע אי פעם קול המכריז: 'מי לה' אלי' תראה לרוץ מייד לכיוון הקול המכריז. אל תתלבט ואל תתמהמה".

והוא שאמרנו, שהשכר הוא שכר נצחי ואין צורך להוסיף מילה. וההחלטה, היא בלעדית שלך. חברה יקרה! הקב"ה יהיה בעוזך לקבל את ההחלטות הנכונות, וכמובן באמת תזכרי שבכל כיסוי צריך לתת את הדעת שיענה על כללי הצניעות. וממה שראיתי אצל נשים רבות, שעשו שינויים שונים, שאפשר גם צנוע וגם נאה ומכובד. לו נזכה ל"והתקדשתם והייתם קדושים", אדם מקדש עצמו מעט, מקדשין אותו הרבה. מקדשין אותו מלמעלה בעולם הזה, ומקדשין אותו לעולם הבא. חזקי ואמצי והיה ה' עימך.

המחירים
ולקבל את
התמורה שהיא שוות-
ערך עבורי.

כמובן, הבחירות מורכבות
ומשמעותיות עבורנו בכל צומת בחיים.
זהו תהליך ועבודה לא פשוטה, כאשר ישנן
עלויות ומורדות. עיתים שהמחיר נראה כבד מידי
ולעיתים שהרווח נראה כ'עסקת זהב' משתלמת.
בואי ונבחן, נמנה מחירים ותמורות הפוגשות
אותנו, כמו:

- עולם פנימי וחיצוני, האם יש פער בין הנראות
החיצונית למהות הפנימית?
- איזו נשיות את מייצגת? - מהו התרגום
האוטומטי שלך למונח יופי, טיפוח, טעם משובח?
- האם מבחינה ערכית אני מייצגת את ה"אידישע
מאמע"?
- וברגע האמת, מה אני עונה לעצמי כאשר אני
מחוברת לקול הפנימי השואל:
כיסוי ראש מה הוא אמור לגלם?

ולסיום -

אם מכל הדברים שמנינו קיימים מקומות של
תמורה הפוגשים אותך, דעי שהדרך היחידה
לתת לעצמנו כוח מבלי להיות תלויים בסביבה
זוהי המשמעות הרוחנית שניתן לעצמנו.

שינוי שהיו בו מאבקים פנימיים, מסירות נפש -
שזוהי נתינת הנפש - הרצון הפנימי - לריבוננו
של עולם, יש בו נתינה גדולה ועצומה לאבא
שבשמיים. זהו 'חומר הגלם' היקר והנדיר ביותר,
המתוק והעילאי, ודווקא אותו -כרוך בקושי
ובלבטים - השי"ת אוהב ומייקר, ובזה הוא
מתעטר.

זוהי העת הגדולה ביותר בה את נפגשת עם מיטב
כוחותייך אשר הבאת אותם לידי ביטוי - למימוש
עצמי אמיתי. רצון אלוקי שנובע מהעומק ומצית
בך אש של קדושה. כמו שמן זית זך שזוקק
מתמצית הלב.

זוהי עת רצון גדולה מאד לפני ריבוננו של עולם,
בה את יכולה לפעול ישועות, לקבל מתנות
רבות ולדרות. ועל זה יאמר "אשה יראת ה' היא
תתהלל" שזוכה ל"בניה כשתילי זיתים" ושזכותה
עומדת גם לעתיד "קמו בניה ויאשרוה"...

אשריך! •

משמעות גדולה שהוא הציר המרכזי וליבו של
העניין המאפשר בחירה והוא "הערך העצמי".

מהו ערך עצמי?

ערך עצמי הוא החשיבה מה האדם מייחס לעצמו.
עצם היותנו ערך מוחלט, כלומר חלק אלוך
ממעל, בבחינת חביב אדם הנברא בצלם - צלם
אלוקי, להיות מחוברת לחוויה הזאת זה זוקף.
מעצים. מגדל.

יש לנו נשמה שהיא חלק אלוך ממעל, משהו
נצחי, אין סופי, ערך בלתי מוגבל, יפהפה, הטוב
ביותר -

ערך בלתי מותנה!!

ככל שאנחנו מחוברות יותר למשמעות הזאת,
ליצירה האלוקית - המושלמת והמדויקת
לתכליתה ללא פגם, אנחנו מחוברות יותר לערך
המוחלט שלנו, וכך גם הערך העצמי שלנו אינו
מוטל בספק.

אנשים מפחדים להתחבר לתפיסה הזאת. כי
'מה ירחוף אותי לעשות ולהתקדם - אם לא
ההתבוננות בחסר ובפגום?'

כאן חשוב הדיוק: אנחנו מדברות על האדם
ולא על המעשים. לפעמים מעשה מסוים דורש
תיקון, פעמים חולפת המחשבה: 'אם אני אתפוס
את עצמי כיצירה מושלמת, איך יהיה לי את
המוטיבציה להתקדם, לפעול, להשתנות?'

יש לנו נטייה לחשוב, שהדרך היחידה שבה
אני יכולה להשיג מוטיבציה לפעולה היא עצם
היותי על כף המאזניים. נראה לי כי המנוע
היחיד שיגרום לי לפעול, לשנות, להתקדם הוא
בהתבוננות מעמיקה של כמה אני לא בסדר, לא
שווה, לא מספיק...

במקרה כזה אני לא ממש מפעילה את כוח
הבחירה שלי. והצורך הגדול לערך ו'להיות שווה'
לא מקבל מענה. במילים אחרות נאמר: **כשאנחנו
מוציאים את הערך העצמי מהדיון - שם נולדת
הבחירה.** כשנדע שהערך העצמי הוא טוב וטהור,
שלם ובלתי תלוי, נוכל להפעיל את הבחירה
הנקייה לגבי כל דילמה שנפגוש בחיינו. ערך
עצמי הוא הבסיס ההכרחי המאפשר בחירה.
ומכאן להבנה הברורה:

**בחירה משמעותה משוואה תמידית של מחיר מול
תמורה.**

בעצם הבחירה ישנה הסכמה ומוכנות לשלם את

סיפור כיסוי

כמו יהלומים...
זוהרים, מלוטשים, קטנים... ויקרים כל כך.
סיפורים מאירים, מחשבות שהצטרפו למעשים.
ליקטנו, שיבצנו, והנה הם מוגשים לך,
יהלומים בכתרו של מלך...
"כתר יתנו לך... עמך ישראל קבוצי מטה"

בר מצוה עם חתן ו...כלה

ש. חסידת סאטמר, מספרת עם להט בעיניים על חלום גדול. החלום מלווה אותה כבר תקופה, אך חסרה הדחיפה פשוט לקום ולעשות. בשמחת תורה, בלי לדעת את גורליותו של היום, פגשה בבית הכנסת את הפער הכואב בין האיכות של הנשים, לאיכות הכיסוי. "...הבענד כל כך קטן והפאה כל כך שופעת, טבעית ונוכחת. איך עוצרים את הסחף? אני חושבת על הדורות שיבואו, ומרגישה שעבורם ועבורי אני רוצה לבחור בטוב ביותר".

מה נהוג במשפחה שלך?

"כולן חובשות פאות טבעיות ובענדים יוקרתיים, מהטופ שבטופ. מטבע הדברים אני קצת חוששת מהתגובה המשפחתית..."

אז מה בכל זאת נתן לך את הדחיפה והעוצמה לצעד הזה?

"שמעתי את הקווים, את שיעורי ההלכה. השאיפה בתוכי הלכה והתעצמה, הלכה והתבררה. כבר לא היה לי ספק."

ש. ממש חיכתה להזדמנות, החלום הפך למוחשי וקרוב יותר.

בבר מצווה של בנה זכתה והתעטרה במטפחת, והיא מספרת על האושר, על הזכות, על התגובות הנלהבות... "מה לא שלחו לי? פרחים, מתנות, עיצובים וברכות... הייתה הרגשה שיש בשמחת הבר מצווה חתן, בני בן ה-13, וגם כלה, האימא, אני - שהסתובבתי בשמחה מוקפת הערכה, שמחה ומשוב..."

תחושה מרוממת שאין לה תחליף.

מה ההמלצה שלך למי שחולמת על השינוי?

"נשים אומרות: אולי אחרי החתונה... אחרי השמחה... אני ממליצה דווקא בזמן שמחה, מקבלים אז סייעתא דשמיא וכוח מיוחד. השמחה נותנת לבחירה החדשה רוממות ויכולת לשמוח על הזכות. אומנם יש חשיפה מיידית וגדולה למראה החדש, אבל איתה יבואו גם המחמאות והחיזוקים שייתנו המון כוח להמשך הדרך. (מספר הנייד שמור במערכת)

חיים במתנה

חברה שהייתה מה'חלוצות' במשפחה בפאת קאסטם, הראשונה והיחידה מכל משפחתה, לפני 15 שנה, וכעת השתדרגה במובן האמיתי - וקיבלה חיים במתנה.

"הייתי במצב רפואי מורכב. דאגתי, חיפשתי מה לקבל על עצמי, מתוך תפילה חמה שהכול יעבור בשלום. ברגע של הארה, הבנתי שכל השיעורים שזכיתי לשמוע בקו של הקהילה, העידוד והברכות של הרבי שליט"א בכל הזדמנות על הזכות שבמשפחה, השיחות של הרבנית בידרמן בקו 'מעל הטבע' - קוראים לי לעשות מעשה. החלפתי את הדאגה הגדולה בהחלטה נחושה, קיבלתי על עצמי להתעטר במשפחה, וברוך השם, באופן ממש ניסי, ממצב סבוך וחשש מניתוח זכיתי במתנת חיים. חיים של בריאות, ומעל הכול - חיים שיש בהם."

למה נגרע

חברה יקרה מקהילת ויזניץ מספרת גם היא על מעבר למשפחת בחנוכה השנה. (הראיון נערך בערב חנוכה)

משיחה לשיחה אנו חשות התעלות מיוחדת, נר לאחד - נר למאה. נשות ישראל היקרות מרימות את הדגל: "מי לה' אליי", בוחרות בפך השמן הטהור, ובכך מסמלות את הניצחון. ניצחון הטהרה על הטומאה, הרוח על החומר, המעטים מול הרבים.

מה נותן לך את הכוח להגשים את השאיפה?

"שאלנו את הרבי, הבאנו את כל הצדדים... גם את ההתלבטות ואת החשש, גם את הרצון העז... תשובת הרבי הייתה כה בהירה ומאירה: "אדרבה ואדרבה", ובדרך על הזכות העצומה. כששאלתי לגבי בנותיי היקרות שהשינוי קשה בעבורן, אמר בפשטות - הן יתרגלו. יש בתשובה כזו הנחיה ברורה כל כך: נכון, קשה, אבל זוכים ומתרגלים, ואחר כך גם שמחים ומתרוממים.

מה ההרגשה שמלווה אותך בעקבות ההחלטה?

יש גם מועקה, חשש?

"אני מרגישה שמחה פנימית. רוגע. נקיות. מתרגשת מאוד לקראת השינוי. אני חשה שהבית בע"ה יהיה יותר 'בעסערע', האיכות שאני מחפשת

כל כך להקריין על הילדים פשוט תהיה באוויר, תיספג בקירות".

ומהי תגובת הבנות?

בתחילה הן חששו. אמרתי להן בחגיגות שעכשיו, כשקיבלתי על עצמי את המשפחה, גם הן איתי זכו וקיבלו. 'אני מחליפה' אתן מחליפות'. נכון, עדיין בחורות, אבל הבית שלנו עובר למסלול של מטפחות, 'הטובים' - לטייס'.

ממש נר לאחד נר למאה, מתי זה יקרה למעשה?

עכשיו ממש, בחנוכה!!!

בדיוק עם כל ערבי הליבויות והאיחוד המשפחתי.

איזה אומץ... זו תהיה הפתעה?

"לא! אני מספרת לכל השכנות-חברות-גיסות-אחיות. כולן שותפות איתי בהתרגשות, מחכות לרגע הגדול, לראות את זה בעיניים. זה נותן לי עוצמה ואומץ, שהן כבר יודעות ואפילו מעודדות".

ואיך התגובות?

"חלקן מקנאות (...), כולן שמחות ומעודדות, רבות מתרגשות, מברכות ומבקשות: "תברכי אותי שגם אזכה".

אם תמיד חלמת על כך, מה בכל זאת דחף אותך

עכשיו לעשות למעשה?

"בדיוק זה. תמיד חלמתי, הגיע הזמן. צריך להפוך את השאיפות למשהו אמיתי. המלחמה שברקע, ההבנה שאנו בסוף הגלות... ממש ברגעים האחרונים, והמחשבה שאולי אחר כך לא נזכה. אני רוצה לבחור בכך מרצון ולתפוס עכשיו את ההזדמנות.

בתקופה זו שומעים על כל כך הרבה בעלי תשובה שעושים צעדי ענק בחייהם, הם מבינים את גודל השעה. ומה איתי? אם נולדתי וגדלתי חרדית - לא מגיע לי לתת משהו משלי לריבוננו של עולם? זאת ה'חזרה בתשובה' האישית שלי."

שתפי אותנו, אם הרבי מויזניץ ממליץ כל כך, מה

חוסם ומונע מנשים רבות לעשות זאת?

"הקושי הוא המעשה. להיות לבד, הראשונה, השונה, זה דורש מסירות נפש. אני חושבת שאם יצטרפו יחד חמישים, מאה, מאתיים נשים בכל קהילה ששואפות באמת לקיים למעשה, לזכות בכל הברכות והזכויות - הם יקבלו כוח וזו מזו ופשוט יעשו זאת. וכולם מקבלים... זה מה..."

מה שתמיד אהבתי

ח. מרחמסטריווקא מספרת על חלום ישן, עקשן, שלא מרפה, שהיא לא מצאה לו מרפא...

מה הפריע לך כל השנים?

"מהחטונה, ואפילו קודם - לא התחברתי לפאה. זה לא מדבר אליי. יותר מזה, זה מדבר אליי כדבר לא אמין, לא אמיתי, מקושקש ומסורבל".

משהו מעין תחפוש?

"כן. בדיוק. משהו לא לעניין. בוודאי מהממד ההלכתי, הרוחני - הבנתי והרגשתי שזה בדיעבד".

מה המנהג במשפחה שלך?

"זאת הנקודה, כולן בפאות מהשורה הראשונה. חמותי בפאה לבד, אימי בפאה ובענד, גיסותיי חלק עם וחלק בלי".

מה עשית עם כל זה?

"שנים הלכתי לכל מקום במטפחת ביתית. הפאה שימשה אותי לעיתים רחוקות ובשמחות, הרגשתי שזה אבסורד: לכבוד היציאה החוצה להתקשט יותר? בהשגחה פרטית שמעתי על גיטי הירש. פאנית שהסלון שלה הפך מפרוזדור - לטרקלין. היום היא קושרת מטפחות, בהתאמה ייחודית לכל אחת לפי תווי הפנים. נסעתי אליה, ויצאתי עם משהו מקסים, עונה על כל החלומות שלי... ובכלל, הביקור אצלה הוא חוויה מיוחדת בפני עצמה".

איך התגובות בחברה?

"כולן מגויסות ממש ביחד איתי. חברותיי (בפאה בלבד) שמרו על הילדים כשנסעתי לגיטי הירש, והן מעודדות כל כך, מפרגנות ומחמיאות. אני חשה את ההערכה וההשתתפות, נשים אומרות לי: 'הלוואי שיהיה לי חלק במצווה שלך...'".

איך את מרגישה עם זה?

"מחכה לרגע הגדול, לחדש את המטפחת המתוקה. השבוע יש לי אסיפת הורים, ובכנות, אני מתלבטת אם להקדים את הרגע! ממש מחכה כבר".

מה המסר שלך לנשים?

"יש נשים שיש להן מטפחת בלב, יש נשים שיש להן מטפחת בארון; תכיני בארון, תכיני את הלב. השלב המעשי יגיע... ואת כבר תהיי מוכנה".

אחת שאלתי

פ.מ. מצאנו מספרת לנו על רצון טהור, חבוי, ניצוץ קטן שנדלק לאבוקה.

מה הביא אותך לשאיפה הטהורה?

"כל כך הרבה פעמים שמענו מהרבי שליט"א, שהטוב ביותר זה מה שכולנו יודעות ומרגישות... מטפחת! הכתר האמיתי של כל אם יהודיה. בכל פעם שראיתי אישה שזכתה וזענתה לבת קול, הייתי חשה צביטה של קנאה בזכות..."

ומה השתנה דווקא עכשיו?

"הייתי חייבת פאה חדשה, ראיתי את המציאות, קראתי את ההלכות, ההתלבטות הייתה קורעת. בבת אחת הבנתי שקשה מאוד לקיים אותם בשלמות, עם פאה בסגנון של ימינו, תהיה הקצרה והעדינה ביותר. חששתי שבקניית פאה חדשה הפיתוי מול הסחף יהיה מבלבל וגדול".

איך ההרגשה לקראת הרגע הזה?

"ביחד עם החשש מהשינוי, מתגובות הסביבה, יש בעיקר אושר נקי, צרוף, רוגע פנימי ושמחה של מצווה. אני יודעת שבדקות הראשונות זה עלול להיות מביך, אך יודעת בבירור שיהיו כל כך הרבה שיקבלו כוח לשאוף לשם בעצמן, ואולי להצטרף לליגיון הנבחר. בעיניי זו זכות ושליחות".

מהי ההמלצה שלך לחברות?

"כדאי מאוד לכל אחת שיש לה שאיפה נסתרת כזו, אף אם עדיין זה לא מעשי, להתכונן לכך. לכי תמדדי, תנסי, תיגשי לחנות טובה ותבדקי מה מתאים לך. תדעי שיש מגוון גדול ואינסופי של אפשרויות, אחרי שתנסי זה ייתן לך את הרגוע שבעזרת השם תמצאי את הצורה שנכונה עבורך". פ. ממליצה מאוד על הסלון של גיטי הירש מבית שמש. "הקנייה אצלה הייתה חוויה מיוחדת. מעבר לטיפים, היה פה ליווי, עידוד והבנה לכל התהליך, תחושה של בת יחידה עם יחס מועדף". פ.מ. צאנז 0504136759, אשמח להיות שותפה לתהליך שלך...

להגשים חלום ילדות

מספרת חברה מקהילת סערט ויזניץ על חלום ילדות מתוק, מנותק מעט מהמציאות, תמים וילדותי. א-טיכל, א ידישע מאמע. כמה ברור לילדה שכך נראית אימא.

עם ההתבגרות, ההבנה לשדר של הסביבה והחברות, היא גנזה את החלום עמוק בלב. "חשבתי ש'זה יעבור לי', זה לא רלוונטי, וזהו. פעם, כשהיו מדברים על מטפחות, זה היה כמו 'לשאוב מים מהבאר'", היא משתפת, "אך היום... מי שעוברת

שבחתי במשך שעות ב'כובעי שורי'. בערתי מבושה ומבוכה, וגם מתחושת קרבה ורוממות. קשה להסביר, זה ממש בו זמנית. העדפתי לא לפגוש אף אחת! אם ראיתי מישהי מזכרת - פשוט סובבתי את הראש. עד עכשיו אני מסמיקה להיזכר בזה.

זו הייתה 'שבילת האש', ואחר כך התרגלת?

לא. התנדנדתי בין הכובע לפאה זמן ממושך. במשך כמה שבועות לא יצאתי בפאה בכלל. ואז הייתה אסיפת הורים ולא עמדתי בזה, יצאתי בפאה. קשה להיזכר בתקופת הקריעה הזו.

מה היו התגובות בבית ובחוץ?

הבנות שלי הסתייגו מהרעיון שהלך ונרקם לנגד עינין. אפילו בעלי התפלא. חייכתי בסבלנות. דיברתי על זה. הבאתי הביתה אור, שמחה וחשק לדבר הזה. עד שיום אחד בתי לחשה לי: "מאמי, את כל כך רוצה, את כבר שם!" וזה קרה.

ואיך היו תגובות הסביבה?

מהתלהבות - לקנאה. מהלם - לשמחה. קיבלתי המון כוח.

מה תוכלי להמליץ לנשים שחוות את הקריעה הזו?

אם קשה לך, לך בהדרגה. בקצב שלך. תתקדמי בעקביות למטרה, אבל בצעדים קטנים. צריך הרבה סבלנות. תכילי את עצמך, את עוברת שינוי מהותי. תתחברי לקושי וגם לזכות. ברגע שאת מסוגלת - תוציאי את הפאה מהבית!

ספרי לנו עוד על התהליך?

נסעתי לכובעי שורי כמה פעמים. 'שיגעתי' אותה. מדדתי וניסיתי, נבהלתי והתלהבתי. השירות הנפלא והסבלני היה משהו שלא פוגשים!... חזרתי הביתה. לקחתי את הפאה הכי פשוטה והכי שימושית שהייתה בבית, ושמתי עמוק בפח. את הפאה השנייה הפסקתי לסרק. זה כבר היה פחות מושך... אחרי שמחת תורה בער בי רצון פתאומי 'לגמור עם זה'. לקחתי את הבלונדינית. הפאה שלי. מה שייצג אותי, שהשתמשתי בשמחות, הכי יפה שיש. תחתית לחתיכות - אני לא מאמינה שאני מספרת את זה. אבל אני אחרי, תודה לריבוננו של עולם.

ומה את אומרת עכשיו?

קשה לתאר את האושר, הסיפוק והרוגע. כגודל הקריעה שלפני, כך גודל השמחה שאחרי. מאחלת לכל אחת!

למטפחת היא חברה/מנית. צעירה ומטופחת".

ברק בעיניים מספר על תגובות חמות, שדר חיובי ומשוב נפלא מהסביבה. ומעל הכול, וזו המתנה הגדולה ביותר, מוסיפה: "עד למטפחת חשתי תקופות ארוכות שהלב שלי סגור. עמדתי מול נרות שבת, והלב יבש! התפילה מהשפה ולחוץ... מאז שזכייתי לשנות, משהו השתנה גם בתוכי. הלב נפתח... אני לא רוצה להפסיק להתפלה, מחכה להדלקת הנרות כל השבוע".

כשהשכינה מפלסת לי דרך

ליווי. השגחה. הארה. זאת החוויה של חברה נוספת מאחת הקהילות החסידיות הגדולות בארץ.

מה היה כיסוי הראש שלך עד לרגע המכונן?

מה יכול להיות, כמובן. פאה. בהירה, יפה, עשירה בגוונים. לפי כל הכללים וההלכות, ועם כל זה יפה ומלאת נוכחות...

אז איך עשית את זה? מנין העוצמה?

בכנות, אצלי זה הגיע מבחוץ פנימה. יום אחד חברה מהעבודה הופיעה להפתעתנו במטפחת. התגובות היו מופתעות. נלהבות. היו גם הסתייגויות ותדהמה. אבל היא לא נשארה האחרונה. חבר מביא חבר. פתאום עוד אחת שחלמה על זה קיבלה גם היא השראה ואומץ.

ואיפה זה פגש אותך, חשבת אי פעם בכיוון?

מעולם לא האמנתי שזה יכול לקרות. 'אני מכסה את הראש בפאה, וכך זה!'... אבל המפגש היומיומי הזה עם השינוי עורר לי את המחשבות והשאיפות. הכמוסות...

ואז?

נזקקתי לס'ד מיוחדת בעניין מורכב מאוד. החלטתי, בצעד חריג שהפתיע את כולם, וגם את עצמי, לצאת במטפחת לפגישה מכריעה. חשתי שיש לי לזוי מיוחד. הרגשתי ממש שמלאך הולך איתי והופך את הכול לטובה. כוח עליון מגן עליי ושכינה מלווה אותי בכל רגע.

ומשם, המשכת לתמיד?

האמת שלא. נקרעתי בין ההבנה שזו האמת וזו שכינה והגנה לכל פעולה בחיים, לבין ההרגל, המבוכה מהשינוי, הקושי מול המראה החדש, המצטנע. לא הייתי רגילה לכך בכלל.

לדוגמה?

בחגים השנה יצאתי לביהכנ"ס כשלארשי כובע

סיפורה של א.פ.

שפלה לו אילן

בברק מרעיד את מצבם הקשה. הארה נזרקה בי. מחלה שבעקבותיה מאבדים את השערות והיופי שהן מעניקות. בלי משים נשלחו ידיי לשערות הפאה, ומלחמה פנימית החלה. מי אמר שזו הכוונה? מה פתאום שאני אעשה שינוי כזה לא מקובל? ומצד שני - איזה דבר ימנע ממני לעשות צעד להביא הצלה לילדי ולעשות מה שד' רוצה ממני? הספקות המשיכו לטלטל ולעורר במשך תקופת הטיפולים.

"אבל איך?" "אבל כולם..." ואם... פאה אחת שלך או שתי פאות שלו? נזרקת בין 'רעיון פרוץ וקיצוני' לבין 'זו הארה של השגחה'. בין 'אין סיכוי!!!' לעומת "אני עושה את זה!!!" הנשימה נעתקת. הנשמה נאבקת. בשקט... המאבק הוכרע.

אל תוך השקט המונוטוני, השקט שאחרי השערה, הפציעה החלטה נחושה, עקובה מדמעות, סוערת, מדממת: "בע"ה, אכסה את ראשי, מעתה ועד עולם - במטפחת. לזכותו של בני ולרפואתו השלמה". בלילה ההוא, כשוך הסער, זהר הסהר בתוך שחור

לפני יותר מעשרים שנה מצאנו את עצמנו בעין הסערה. הגענו לבית החולים עם הבן שלא חש בטוב, ובלי הכנה נפלנו ברגע אחד לסחרחורת נוראה של בדיקות וחששות. נכנסנו לרופא כדי לשמוע את התוצאות שהתקבלו, והוא בישר לנו את האבחנה המרה, תוך שהוא מציין שבגנו כבר הוכנס בבהילות למחלקה האונקולוגית לקבלת הטיפול הכימותרפי.

השמיים נפלו עלינו ואני כשלתי לקומה המדוברת, לא מוצאת עוז להיכנס פנימה. ישבתי כך בחוץ, הלומה ומעורפלת, מנסה לחשוב מה הדבר שנדרש ממני לעת הזאת. תפילה בוערת וספוגת קרבת אלוקים עלתה מתוכי: "ריבונו של עולם, אם הניסיון הזה הוא כדי לבחון את עמידתנו בו באמונה - עזור לנו לצלוח אותו. אבל אם אתה רוצה ממני משהו ובשלו הסער הזה - האר עיניי כבר עכשיו שאדע מה נדרש לתקן ולפעול ונוכל לחסוך את הצער הנורא והכאב".

תוך כדי דיבור אני מבחינה בילדים הנכנסים ויוצאים, כשראשיהם החפים מכל שערה חושפים

השאר, זיכני ה' לדבר בעניין עם הרבנית קרליץ ע"ה, אשת חבר לרבי ניסים קרליץ זצוק"ל. וכששאלתי: "הרבנית, בכל דבר בהלכה כתוב במפורש מה מעיקר הדין, מה מלכתחילה, מה בדיעבד, ומה הידור. וכל אחד בוחר אם רוצה להיות מקל או מחמיר. למה כאן, במצווה הזו של כיסוי הראש, מספיק שקשה הביצוע שלה גם לא ברור האם זה מעיקר הדין או לכתחילה או בדיעבד או הידור או עדיף מטפחת או עדיף פאה מכל מיני סיבות. למה אין הכוונה ברורה יותר מגדולי ישראל? זה מאוד לוט בערפל. יש כאן הרבה מקום להתבלבל..."

ענתה לי הרבנית בלשונה הזבה:

"הגאולה תבוא בזכות נשים צדקניות, וזה יבוא מתוך הפנימיות של כל אחת ואחת. תפקידנו לחזק בינינו הנשים אחת את השנייה, וזה לא יהיה ע"י פסק מכריחני של גדולי ישראל, כי זה גם לא ביצועי וגם הבחירה החופשית לא תישלל עד

השמיים. הזריחה הייתה קרובה מתמיד... ויאבק איש עמו עד עלות השחר. אט אט, בעקשנות, הניסו החיים את החולי. השכינה שרתה למראשותיו של החולה וזרחה לו שמש צדקה ומרפא. האושר עם החלמתו השלמה הניע בה מנוע אדירים של שירת אמונה, הודיה והלל המנגנת שליחות חיים עוצמתית, לפרסם את הנס. להרים את הדגל, המסירות, והנפש, והנס.

להודות על הילד הבריא שבידיה, ועל פדות נפשו - פדות נפשה.

"באותה תקופה האושר וההודיה היו כה עוצמתיים, עד שהניעו אותי לגשת לרבנים, רבניות, צדיקים ודמויות הוד, עם סיפור ההחלמה הניסי, על הקבלה שזכיתי לה ועל ההארה של ההשגחה.

כך הגעתי לבית הרב וואזנר, לרבי ניסים קרליץ ועוד". מצאתי את עצמי פונה לביתו של הרב וואזנר זצוק"ל. דיברתי עם הרבנית ע"ה ושחתי לה את המצב ואת המחשבות שעלו בראשי, ונפשי בשאלתי. אני מוסרת שיעורים שעוסקים בכל מיני נושאים

שונים ומגוונים, האם זה נכון לחזק את הנושא של כיסוי הראש, מענה כתרים בפני הפורענות מול המחלה שנהפכה ל"ע כמגפה? הרבנית אמרה: "עוד מעט יוצא הרב לתפילה, וכשהוא יעבור כאן אשאל אותו". הרב אכן עבר ליד פתח הדלת, והרבנית פנתה לשאול, כשאני בפנים קשובה לכל מילה.

וכך ענה לי הרב זצ"ל בלשון קדשו:

"אנשים מתחזקים בשבת, בשמירת הלשון, בבין אדם לחברו, בכל הנושאים של צניעות, הכול חשוב! הגאולה תבוא בזכות תיקון בנושא הזה של הפאות".

זכיתי לשמוע עוד גדולים ורבנים בהתבטאויות מיוחדות על חשיבות הכיסוי במטפחת. בין

הרגע האחרון.

גדולי ישראל בחרו בדעה אחת בהכרות עם נפש הדור, לפנות אל הדור שלנו

באשרי המהדרת, תִּזְכֶּה וְתִזְכֶּה..."

הרבנית הזכירה ופירשה את המכתבים שכתבו גדולי הדור והרבנים בנושא,

ואת העובדה שכל מי

שבאה עם שאלה

לרב - והיא מסוגלת

באמת, אז הוא

מברך אותה. וסיימה

במילים "והשומע

ישמע והחדל יחדל

ולשומע ינעם". •

מסלון אטרקציות

לא נגענו,
לא בפרטים ולא בציטוטים.
מוגש לכן בחום,
הכי אותנטי שיש

"אני יודעת שזה לא נשמע אמיתי, אבל זה היה לגמרי כך, ואומר לך - אני מאמינה שאני לא הפאנית היחידה שחוותה זאת".

וואו. לא ייאמן. סלון פיאות רגיל, פעיל, הפך ל...

"חכי, זה לא קרה בבת אחת. זה היה תהליך, עד שזה לא קרה למעשה גם אני לא האמנתי..."

גיטי מתארת משפחה בסטייל גבוה עם פאות - פאות! בסביבתה הקרובה והמורחבת היא פגשה במשך השנים טופלייסים, תספורות חדשניות, שילובים נועזים. ותמיד בשורה הראשונה. זה היה מופרך לחשוב על הכיוון הזה!

על אף שלה עצמה יש פאה עדינה ובענד, אבל האפשרות להתחדש בכל הזדמנות, החדשנות כתוצאה מהמקצוע הייתה זמינה וקלה מדי, ובתוכה היא רצתה משהו אחר.

"כל כך רציתי מטפחת. ראיתי איך למעשה הפאה שלי הולכת ונהיית 'וואו', והבעדים, אותם יצרתי לבד, הלכו והתקטנו... ביחד עם ההרגשה הזאת בלב, עמוק - תחושה מכווצת..."

אז איך קרה הנס הזה?

סלון פופולרי תוסס. לקוחות שיוצאות ונכנסות, מראות גדולות, יוקרה בוהקת מכל פינה.

על המדפים פאות מעוצבות, קצרות ו'שיקיות', וכלות שבאות, מתרשמות, מודדות וקונות. סלון פאות מהשורה הראשונה, יומן עמוס לקוחות וגם תלמידות, פאניסטיות צעירות, שלומדות את המקצוע - פאנים, תסרוקות וסידור כלות ביום הגדול. רעש הפן מטשטש היטב את השדר הסמוי שנספג בקירות: מחוץ לסלון, בבית, יודעים להגיד שהאמת, האמת? זה רק מטפחת(!)

גיטי, ספרי לנו על הקונפליקט הזה...

"נהניתי מהעבודה; מגוונת, פעילה, מרתקת, מלאה יצירה בדיוק כמו שאני אוהבת. אבל... תמיד, בשקט, התלוותה התחושה ש'זה לא זה'. עם כל היותי פאנית, בעלי היה אומר בהומור שיש בו כל כך הרבה מן האמת: 'א שייטל... וועמען נארסטו?' (פאה? על מי את 'משחקת'...) הייתה שאיפה, דולקת על אש נמוכה, נסתרת, כמעט אינה מדוברת, לעשות שינוי. איך? כיצד? לא ידענו. הבת שלי תמיד הצהירה שהיא תלך במטפחת..."

שנתיים. ועד פסח עבדתי עם פאות ומטפחות במקביל. היה מורכב מדי לסגור עסק תוסס ולומר שלום לכל הקליינטיות המוכרות. בינתיים התחברתי מאוד לעבודה עם המטפחות, ותוך זמן קצר הרגשתי פשוט שזו אני. זאת העבודה האידיאלית עבורי. לפני פסח היה גל עצום של ביקוש לקשירת מטפחות, עבדתי בעומס בלתי רגיל. ואז הבשילה ההחלטה - מאחרי פסח, אין יותר פאות."

משיקולים עקרוניים?

"האמת, לא רק. אני פשוט אוהבת את זה. מרגישה שזו עבודתי מאז ומתמיד, כאילו שנים אני רגילה בה, מרתקת ומלאת השראה."

יותר מאשר לעבוד עם שיער?

"בלי השוואה. אני חשה הרבה יותר חיבור וקשר למקצוע. כשאת עובדת מתוך אהבה - התוצאה בהתאם."

ומאז ועד היום אין לך רגע לנשום...

"ממש כך, ב"ה. אבל לא ממש מאז. אחרי אותו פסח, שלפניו היה לי עומס אדיר של עבודה, החלטתי להפסיק עם הפאות לגמרי, ואז... אחרי חג, במשך שלושה שבועות שנראו לי ארוכים... היה ש-ק-ט. "לא. באה. שום. לקוחה."

"התקשרתי למורה שלימדה אותי לקשור ואמרתי לה: "אין לקוחות!". פשוט אין. אך כמובן לא רציתי לחזור לפאות, ללקוחות המאוכזבות שנאלצו לפנות לפאניות אחרות. ידעתי שאני נשארת עם המטפחות וה' יעזור."

"הקב"ה נתן לי מתנה - מבחן נאמנות קצר, אבל קשה..."

מדהים לראות שבנס חנוכה התחלת ובפסח "יצאת ממצרים".

מה קרה אחר כך?

"ב"ה אחרי שלושת השבועות האלו הכול התחיל לרוץ... העבודה רק נעשית מדויקת ומהנה יותר. הרבה נשים באות לקשור יפה יותר משהתרגלו, הרבה כלות לומדות, והרבה מאוד זוכות פה להחליף מפאה למטפחת."

"באמת נס! לפני שנתיים, בתקופת החגים, הייתי באמריקה, שם תחום קשירת המטפחות הרבה יותר מטופח ומפותח. הן משקיעות בקשירת המטפחות, יוצרות בסיסים מותאמים לפנים ומחמיאים מאוד, היה לי ברור שאני הולכת לנסות את זה!"

מה דחף אותך אל הכוון הזה?

"תמיד הרגשתי שזאת האמת. חיפשתי אותה, ומצאתי. מתוך תחושה ברורה, שאם משיח בא אני הרי צריכה מטפחת לכבודו. נסעתי מרחק של 3 שעות (!) מבורו-פארק למנוורו. ידעתי ששם גרה מומחית גדולה לקשירה מותאמת. בהמשך היא הפכה להיות מורתי למקצוע..."

ואהבת את התוצאה?

"מאוד. התחברתי מהרגע הראשון. באתי בפאה ויצאתי במטפחת על הראש. היא נדהמה. "בחיים לא היתה לי לקוחה כמותך", חזרה ואמרה "חוך מאחת..."

ומי זאת?

"אימא שלי! באותו זמן, במקביל, אחרי שיחות ארוכות שדיברנו על החלום הזה, גם היא החליטה שהגיע הזמן לעבור ממחשבה למעשה. פשוט גילינו ששתינו הגענו להחלטה ביחד, ממש באותו זמן."

וואו. מה היתה התגובה המשפחתית ובכלל?

"הלם. הם לא חלמו על הכיוון, החלטתי והופעתי! פשוט הגעתי לאחד המפגשים במטפחת, בלי לעדכן אף אחת, וזה היה ממש אטום-בום (פצצת אטום...) - הלם משפחתי וסביבתי, אבל הוא לא נגע לי בכלל. הייתי כל כך שלמה עם עצמי ומאושרת."

ומשם - למטפחת לתמיד?

"עדיין היה איזשהו שיקול... והוא דווקא היה שיקול כלכלי(!). אני מכירה את עצמי ויודעת שארצה לגוון, להתחדש במטפחות יפות ובאיכות גבוהה (ומטפחות משי הן לא זולות). כששמע בעלי את ההתלבטות היה החלטי - "אם זה עניין כלכלי, הקב"ה ישלם. לך על זה."

והוא שלם? אם מותר לשאול...

"אין לתאר איך ועד כמה, בכל התחומים ובכל המובנים, אבל את זה נשמור לסוף."

אז למעשה, פשוט סגרת את עסק הפיאות?

"לא". וכאן מספרת לנו גיטי עובדה פלאית ושממית:

"התחלתי עם המטפחות בחנוכה בדיוק לפני

היום לעשותם

כהן

תפירת בסיסים וקשירת מטפחות בהתאמה אישית ועדכנית במיוחד! מכירת מטפחות משי במבחר נדיר ואופנתי.

אפשרות לתפירה ייחודית המשמרת את קשירת המטפחת, מינימום זמן מקסימום תוצאה.

ירושלים | 053-4141518

הטבה בלעדית! עוברת מפאה למטפחת - בסיס ראשון חינם!

חני קאפ

מטפחות משי ודמוי משי, בסיסים אמריקאיים.

רבנו תם 8 בני ברק | 052-7166984

סניפים: ירושלים, בית שמש, הר יונה.

סילק סטייל

מטפחות משי, בסיסים בהתאמה אישית.

יואל 7 ירושלים | 053-3180139 בתאום מראש

שני-שלישי-רביעי 20:30-22:30

סניפים בבני ברק ובבית שמש

מאיסטטעט

מטפחות משי ודמוי משי

מאה שערים פ' חבקוק ירושלים | 02-5378442

שעות פתיחה: 10:30-22:30 רצוף

הלברשטאם

קובעים ביצור ייחודי ובהתאמה אישית

עם או בלי שפיצל וכן שפיצלעך

ישא ברכה 2 ירושלים

053-3182550 בתאום מראש

מרכז המטפחות

מטפחות משי ודמוי משי

רבי עקיבא פינת חזון איש בני ברק

מבחר דגמים יפים בדמוי משי במחיר 40-50 ש

בלבד. גם מטפחות משי במחיר מוזל מאד.

(כדאי לקחת את המטפחות שלא מחליקות)

עולם המטפחות

צפניה 6 בני ברק | 052-7624421

מחירים סטנדרטיים דגמים יפים

שיין

מטפחות דמוי משי במבחר גדול

מלכי ישראל פינת מלאכי ירושלים

מחיר מוזל 40-50 ש במבחר גדול

(כדאי לקחת את המטפחות שלא מחליקות)

כובעי שורי

בני ברק - עזרא 11 | 03-7721471

ירושלים - מלאכי 5

בית שמש - קניון השדרה מנחם פרוש 1

מגוון ייחודי בכל הסגנונות, איכות ועמידות

לשנים בהתאמה אישית לפנים.

הנחה משמעותית לעוברת מפאה למטפחת.

(מוכרת בכירה בליווי אישי וסבלני עד שתצאי

מלכה! שושנה - ב"ב | 052-7126491)

גיטי הירש

משי אישי קשירה לטעמך

נהר הירדן 33 בית שמש

בגישה ייחודית, בהתאמה אישית, לתוצאה

מושלמת, וכן אפשרות - לתפירת המטפחת

לבסיס, ללא צורך לקשור.

בתיאום מראש: 050-4161677 | 02-9993548

יעוץ, ניסוי ותהיה חינם לעוברת מפאה למטפחת!

רבקה כהן

התאמת מטפחות אישית

רח' חברון בני ברק | 054-8418830

HAT SALON

קדושת יו"ט 1 בני ברק | 050-4123930

רימון

רבי עקיבא 77 בחניון (מתחת למקימי) בני ברק

| 052-7622674

'העדפיס' לכלה ביום חופתה

הלברשטאם

| דמשק אליעזר 29 ב"ב | 053-3192686

'העדפיס' לכלה

שטרן | רח' מוסיוף 1 ירושלים | 050-4149499

יתכנו טעויות קלות בכתובות ובפרטים. אם נתקלתם בטעות נא עדכנו במערכת

איתך בראש אחד

רוצה לעשות את השינוי? מחפשת את הכח?
הוא כאן בשבילך:

3

קבוצת תמיכה
תוססת ודינמית לכל
המעוניינות בשינוי ואלו
שכבר יצאו לדרך

2

50 המצטרפות הראשונות יקבלו אי"ה
שובר השתתפות לרכישת מטפחת
מכל סוג שתבחרנה בסך 300 ₪
תרומת נדיב החפץ בעילום שמו
לזכות מצוות כיסוי הראש

1

עם קבלת ההחלטה
לשינוי ומעבר למטפחת
יועבר שמך **לברכה ותפילה**
לצדיקים וגדולי ישראל

כל הפרטים בקו "מעל הטבע":

073-383-5300

1 < 1

לשיעור
היומי

3 < 2

לקבוצת התמיכה
הגדולה
והדינמית

5 < 5

לתרומות ולקחת
חלק וזכות
בפעילות הענפה
והפצת העלון

9 < 2

להצטרפות
לקבלת הסבסוד
ל-50 הראשונות

9 < 1

להעברת
שמות

קו "מעל הטבע" לחיזוק כשרות וכיסוי הראש
בהשתתפות אלפי מאזינות מזמין גם אותך לחיזוק בענין מצוות כיסוי הראש.

מוזמנת לסקר הגדול המקיף של כלל נשות ישראל, אל תפספסי!
בין כל המשתתפות תעריך הגרלה על 500 ₪

התקשרי: 0733-577-057

בזכות נשים צדקניות עתידים להיגאל

בס"ד

חשון תשפ"ד

מפורש בתורתנו הקדושה: "ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו" - שחוסר צניעות גורם סילוק השכינה והשמירה מישראל. והנה לאור המצב החמור בארה"ק שדם יהודי נשפך כמים אנשים נשים וטף, חובה עלינו להביא לשמירה עליונה על מחננו ולחשוש שאולי נטמא מחנה ישראל על ידי פריצות הנשים בלבוש הצר והקצר הממלא את רחובותינו.

גדולי ישראל במכתביהם הרבים פרטו את הדרך הנכונה והראויה בלבוש ובהנהגה של בנות ישראל בדרך ישראל סבא. אלא שרבות נגדרו אחר דרך השחית הגויי באופן כיסוי הראש ובלבוש הקצר והצמוד המצוי בחנויות וברחוב. ובשעה קשה זו לא עת לחשות, עלינו להתעורר ולעשות בדק בית לקיים בנו "צאי לך בעקבי הצאן".

ע"כ קריאתנו לבנות ישראל להקפיד כראוי על ההלכות שפרסמו גדולי הרבנים במכתביהם: ללבוש חצאיות ארוכות וצנועות - המסתירות את צורת הרגל (השוק) כראוי. הגרביים יהיו אטומות לגמרי ולא בגווני הדומה לצבע הרגל. חולצות רחבות ולא מטריקן ולייקרה הנצמדים לגוף. חובה להקפיד על פתח צוואר סגור.

ובוודאי בנות ישראל הצנועות לא יעשו לעג וקלס ממצות כיסוי הראש בלבישת פאות במראה טבעי, וכידוע גם הפאות שהתירו הפוסקים המתירים הם רק הקצרות והציצות הצמודות לראש, ולא אותם ששערן נע ונד בתנועות הראש כשיער טבעי.

וכבר בשנת תשנ"ו כתבו גדולי ישראל כי הפאות החדשות ברובם הגדול אינן לפי גדרי הצניעות ומאז ועד היום המצב הולך ומחמיר. ומחמת כן, פרסמו גדולי ישראל שיש לתקן הנשים המחליפות למשפחת או כובע צנועים המכסים את השערות היטב. ובזה ינצלו הנשים גם-כן מלהניח על ראשן שיער שיש בו חשש תקרובת ע"ז חלילה. שכל זה משפיע טומאה גדולה.

וכל השומרות על גדרי הקדושה והצניעות יזכו להוסיף שמירה עליונה, כנאמר: "כי ה' מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך"... ויזכו להבטחת חז"ל הקדושים [תלמודא וירושלמי]: שאשה צנועה בבית - בלבושה והנהגתה מכפרת ומגינה על ביתה, כמו שהמזבח מגן ומכפר על כל ישראל. ובזכות נשים צדקניות תבוא ברכה רפואה וישועה לישראל ונזכה לגאולה שלמה בב"א.

באנו על החתום למען קדושת עם ישראל

ברוך דוב פוברסקי ברוך דוב פוברסקי	משה יהודה שליונגר משה יהודה שליונגר	אביעזר פילץ אביעזר פילץ	ברוך ויסבקר ברוך ויסבקר	משה צדקה משה צדקה	דן סגל דן סגל
יצחק זילברשטיין יצחק זילברשטיין	עזריאל אויערבאך עזריאל אויערבאך	שמעון גלאי שמעון גלאי	שראל רוזנברג שראל רוזנברג	יהודא סילמן יהודא סילמן	מנחם מנדל לובין מנחם מנדל לובין
צבי ובר צבי ובר	מסעוד בן שמעון מסעוד בן שמעון	נתן קופשיץ נתן קופשיץ	שמואל אליעזר שטרן שמואל אליעזר שטרן	יעקב מאיר שטרן יעקב מאיר שטרן	ראובן אלבן ראובן אלבן
מרדכי שמואל אדלשטיין מרדכי שמואל אדלשטיין	נפתלי נוסבוים נפתלי נוסבוים	שמאי קהת גרוס שמאי קהת גרוס	שלמה מחפוד שלמה מחפוד	יצחק כהן יצחק כהן	נפתלי קופשיץ נפתלי קופשיץ

מצא חן במדבר
על רקע חולות עד אין סוף
לך ימצא חן בעיניו
הלך הנשר
והרצון הנאש לאסוף

לאסוף גבויות ולקוט
לקלוט הדים של בת קול
עוד צעד לקוט ולקנות
ואכבות
לעת לך משל - את הכל

לעת את תמצית המיסד
של הלך הנזכה במסתרים
לבחור, לעודדו בכל הלכך
אלבון, לדייק המיתרים

וכך צליל צליל אז יצרם,
"איזה צליל הוא זה" - כך יבכה
תעלה בעקבות עד שמי מרחם
ומי שיקשיב, וישיב - הוא יבכה

לעת את תשובת המשקל
טהורה, ברה, מאירה
לך אם גדול הקרבן ולא קל
הנשמה מבקשת טהרה...

אם מצאתי חן בעיניך המלך
ואזה אני לפניך
אנא עזר לי לדייק את הדרכך
ואצבה לזא עדיך

ולא תהא חוט השערה
חוצצת ביני ובינך
כי אחת שאיתי, נפשי סוערה
שכתי כל ימי נדידתך

וסערות הנאמן וסערות הכיסוי
אנא, שלא יעמדו כנגדי
רק יהא רצוני - קרבני העשוי -
מלפני אדך בעד עמך ועדך

ואתרי לבדי -
בריתך עימדי
יהיו בכתבך לעדי

הגלו
חומותי

